

Нова українська оперетка

„ДІВЧА З МАСЛОСОЮЗУ“ — ЛІБРЕТТО ПАВЛУСЕВИЧА, МУЗИКА БАРНИЧА.

Український театр нетільки ставить драми, але їх переживає. Однією із цих драм — це хронічна недостача оригінального репертуару. Українські актори нагадують подекуди піранделівських „шість постатей сценічних, що шукають свого автора“... Рідко находять його, як це ось трапилось театрові Тобілевича.

Вистави під знаком чотирохлистної конюшинки — не могли не вдатися. Пройшли вони нетільки з успіхом сценічним, — але що буває рідше, — і касовим. Доставлювані крісла, особи, що

колірністю гуцул, побуту із містом. По музичній стороні (передаємо тут голоси музичних кол) звязані сентиментальних мотивів любовної пісні із живою ритмікою гуцульської співаки може надмірно збогачає музичну ілю-

царства, передає на себе представник кооперативної торгівлі! Є тут де-що несвідомої сатири в тому, що нові „кооперативні герої“ по-старому вірють у щире кохання звязане з інтересом і по-старому займаються сва-

Сценка з 2-ої дії: п-ні Посоцька, п. Бенцаль, п-ні Бенцаль.

Зузя (п. Кемпова) і Американець (п. Рубчак) в 2-ій дії.

відходять від каси без білетів — це в українських обставинах трапляється тільки у снах директорів, акторів і авторів.

Фанатик життєвої правди чи навіть тільки імовірності похитає головою, коли побачить на сцені пребогатого українця з Америки, що заповітом свого вуйка зобовязаний одружитись із галичанкою у визначеному речинці — під загрозою втрати міліонової спадщини. На превеликий жаль батьків все зростаючого легіону українсько-галицьких відданниць, дійсне життя не є таке для них ласкаве. Та така ситуація у перспективі оперети не викликує у нас спротиву. Та не в психохімічній вартості головна вартість лібретто. Опереткове лібретто не має за завдання служити правді, — але має перш за все постачати нагоди для насолоди вуха і ока. Дія має ввести пісню, по змозі зливаючись з нею водно. Має ввести з піснею танок, рух, хореографічну еволюцію. Цим завданням служить лібретто Павлусевича не тільки добре, але може аж за добре.

Поміщаючи акцію серед наших гір (Маслосоюз у Ворохті, на Дністровському пляжі в Яремчі) вводить усю барвистість гуцульського танку (аркан, гуцулка) та вяже луком яремчанського залізничного моста село із його ріжно-

страцію, із деякою шкодою (з причини невиразної дикції акторів) для розуміння самої акції. Цей надмір співаного слова наближає оперету вже до меж властивої опери.

Зате добром мотивів, їх милозвучністю і настроєвістю (введення тримбіти) музична ілюстрація робить гарне враження.

танням, фабрикуючи нові подружжя як бріндузі.

Заграли актори оперету згідно з її змістом і заголовком — як по маслі... Пані Бенцалева заступала як слід престіж Маслосоюзу, — пан Бенцаль був — на сцені — доволі авторитетним її директором, американка Зузя і гуцулка Аничка виправдували впопні спіз-

Сценка з 1-ої дії: п-ні Кемпова, п-н Рубчак, п-ні Бенцаль і Несторович.

Кінчиться оперетка сценкою, яка сама для себе стає „сігнум темпоріс“. Директор Маслосоюзу Іван Петрица благословить на життєвий шлях три

нені амори старого американського Дон-Жуана, Рубчака. Шкода, що режисер (Бенцаль) скеруючи деякі комічні особи та епізоди — ослабив трохи комічний елемент оперети, репрезентований тільки старим американцем — Рубчаком. Ол. Кульчицький.